

РЕШЕНИЕ

№ 2158

гр. *****, 07.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 45 СЪСТАВ, в публично заседание на седми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА К. ГЕОРГИЕВА**

при участието на секретаря **СИЛВИЯ К. ЗЛАТКОВА**
като разглежда докладваното от **ГЕРГАНА К. ГЕОРГИЕВА** Гражданско дело
№ 20221110126826 по описа за 2022 година

Предявени са от /ФИРМА/ срещу Л. С. И., при условията на обективно кумулативно съединяване положителни установителни искиове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150, ал. 1 ЗЕ и чл. 422 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за установяване съществуването на вземания на ищеца спрямо ответника, съответно за сумата в размер на 2 871,69 лв. – главница, представляваща неплатена цена на доставена топлинна енергия през периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., за топлоснабден имот, находящ се в *****, аб. № 76917, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 30.11.2021 г. до окончателното плащане, сумата в размер на 456,47 лв. – мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2019 г. до 26.10.2021 г., както и суми за дялово разпределение 45,22–главница за периода от 01.10.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законната лихва за периода от 30.11.2021 г. до изплащане на вземането и 9,55 лв. – лихва за периода от 01.12.2018 г. до 26.10.2021 г. и за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК от 12.01.2022 г., издадена в производството по ч.гр.д. № 68557/2021 г. по описа на СРС, 45-ти състав.

Ищецът твърди да е налице облигационно отношение, възникнало с ответника въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответника топлинна енергия, като купувачът не е престирил насрещно – не е заплатил дължимата цена. Въз основа на сключен договор от ищцовото дружество разпределението на топлинна енергия между потребителите в сграда-етажна собственост се извършвало по системата за дялово разпределение, което било възложено на /ФИРМА/, поради което последното се иска да бъде привлечено в производството като трето лице – помагач, предвид евентуално предявяване на регресни претенции срещу него при отхвърляне на исковите.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор от ответника, с който той оспорва предявените искиове. Поддържа, че не е налице облигационно отношение между страните, доколкото между тях не бил сключван договор. Поддържа, че няма качеството потребител

на топлинна енергия. Сочи, че разпоредбите на ЗЕ, които задължават собственика на имот да е потребител на топлинна енергия и клиент на ищеца противоречат на правото на ЕС. Излага аргументи за недоказаност на претенцията във връзка с представените от ищеца доказателства. Сочи, че липсвали доказателства, че в абонатната станция били извършвани ежемесечни отчети, а така също и че същата е въведена в експлоатация. Прави искане за преюдициално запитване до Съда на ЕС-Люксембург. Претендира разноски.

В съдебно заседание ищецът /ФИРМА/, редовно призован, се представлява от юрисконсулт П., който поддържа исковата молба и моли за уважаване на исквете.

В съдебно заседание ответникът Л. С. И., редовно призован, не се явява, представлява се от адвокат Д. С., който поддържа отговора на исковата молба и моли за отхвърляне на исквете.

Третото лице – помагач, конституирано на страната на ищеца – /ФИРМА/, редовно призовано, не изпраща представител.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните, събраните по делото писмени доказателства и като ги обсъди в тяхната съвкупност, съгласно изискванията на чл. 235 ГПК и чл. 12 ГПК приема за установено от фактическа страна следното:

Съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса на основание чл.154, ал.1 от ГПК, в производството ищецът следва да докаже фактите, от които произтича вземането му. В тежест на ищеца е да докаже основанието, което поражда претенцията му, както и размера на същата. Ищецът следва да доказва, че ответникът има качеството потребител на топлинна енергия съгласно цитираните от него правни разпоредби в рамките на процесния период, ползването на топлинна енергия през процесния период в количество, съответно на начислените суми формиращи начислената главница за ТЕ и периода и размера на обезщетението за забава. В тежест на ответника е да докаже възраженията си срещу вземането, поради което отрича съществуването на спорното право, както и положителният факт на плащането.

Исковите са допустими, като предявени от надлежна страна в полза на която е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК в производството по ч.гр.д. № 68557/2021г. по описа на СРС, 45-ти състав, в срока по чл. 415 от ГПК, при подадено в срока по чл. 414 от ГПК възражение от ответника.

От приетия по делото Протокол от ОС на ЕС от 28.08.2002г. на собствениците на самостоятелни обекти в СЕС в *****, се установява, че собствениците на самостоятелни обекти в сградата, са взели решение за сключване на договор за извършване на услугата „топлинно счетоводство“, като за целта са упълномощени конкретни лица да подпишат договор с /ФИРМА/. Към протокола е представен списък, като срещу процесния абонатен номер – 76917 се е подписало лице с име Л. С. И.. Като необжалвано решението е влязло в законна сила и обвързва собствениците на самостоятелните обекти в СЕС, включително и техните правоприемници. От името на ЕС е сключен договор № 386-III/26.09.2002г. с /ФИРМА/, като обстоятелството, че именно /ФИРМА/ извършва услугата „топлинно счетоводство“ се потвърждава и от изслушаната СТЕ.

Приложимите Общи условия за продажба на топлинна енергия, действащи към процесния период са Общите условия, одобрени с Решение № ОУ-01/27.06.2016г. на ДКЕВР, приети по делото, с оглед процесния период.

По делото на л.15 е прието писмо отправено от СО, район „Триадица“ до ищцовото дружество, в което е посочено, че след извършена проверка в архива на отдел „УОСЖФ“ в общината не са открити данни за лицето – собственик на топлоснабдения имот.

По смисъла на ЗЕ потребител на топлинна енергия е лицето, което получава топлинна енергия и я използва за собствени нужди като ползва топлоснабдения имот по силата на

вещно или по силата на облигационно право на ползване. По силата на закона - чл.150 от ЗЕ, между битовия потребител и топлопреносното предприятие възниква правоотношение по продажба на топлинна енергия при публично известни Общи условия, без да е необходимо изричното им приемане от потребителя.

Договорът за продажба на топлинна енергия е неформален и се счита сключен при доставяне на топлинна енергия от страна на топлопреносното дружество и ползването ѝ от потребителя. Потребител на топлинна енергия е лицето, което получава топлинна енергия и я използва за собствени нужди, като ползва топлоснабдения имот по силата на вещно или по силата на облигационно право на ползване. Предвид тези разпоредби облигационната връзка по договора за доставка на топлинна енергия възниква ex lege от момента на възникване на вещното или облигационно право на ползване. В съответствие със Закона за енергетиката страна по облигационното правоотношение за продажба на топлинна енергия е потребителят на топлинна енергия, какъвто може да бъде само физическо лице-собственик или ползвател на имот, което ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за домакинството си. Съгласно разпоредбата на чл.2, ал.1 от Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „/ФИРМА/ на потребители в град ***** според която „купувач може да бъде физическо лице, потребител на топлинна енергия за битови нужди, който е собственик или титуляр на вещно право на ползване на имот в топлоснабдена сграда“. Анализът на горните разпоредби води до извода, че собственикът на топлофицирания недвижим имот е длъжник към топлопреносното предприятие за доставената в имота топлинна енергия в случаите, когато е носител на всичките три елемента от правото на собственост- право да владее, да ползва и да се разпорежда с вещта.

В конкретиката на случая, съдът приема, че ищецът не доказва, че ответникът има качеството „потребител“ на топлинна енергия, доколкото не установи той да е собственик на имота. След многократни опити за снабдяване за целите на производството с акт за собственост, такъв не бе представен. Такъв не се установи и след изискване на информация от СО, направление „Архитектура и градоустройство“ към СО – посочено е в писмо, прието на л.120 от досието по делото, че за процесния имот не е открита информацията имота да е предоставен като обезщетение на отчужден собственик и за същия не е издавана Заповед по чл. 100 от ЗТСУ. По делото не е представено заявление за откриване на партия, подадено от ответника. Обстоятелството, че подписа на същия фигурира в отчетите и списъка към Протокола на ОС на СЕС не доказва безспорно, че към процесния период ответницата е собственик на имота и като такава има качеството „потребител на топлинна енергия“. В тази връзка и предвид обстоятелството, че в срока по чл. 131 от ГПК ответникът е релевилал възражение, с което изрично оспорва осъществяването на този релевантен за спора факт, и прилагайки последиците от така разпределената тежест на доказване в процеса, съдът приема, че в производството ищецът не установи първата предпоставка за уважаване на исквете, което неустановяване е самостоятелно и достатъчно основание за отхвърляне на исквете и при това положение, съдът не е длъжен да обсъжда по същество осъществяването на останалите предпоставки от предмета на доказване.

По гореизложеното главните икове следва да бъдат отхвърлени. При отхвърляне на главните икове на отхвърлена подлежат и акцесорните такива.

Искане за присъждане на разноски е направено и от двете страни. При този изход на делото, на основание чл. 78, ал.3 от ГПК право на разноски се поражда в полза на ответника. Процесуалният представител на ответника – адвокат Д. Ц. С. претендира присъждане на възнаграждение в хипотезата на чл. 38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата. Така на адвокат Д. Ц. С. от ВрАК с адрес на упражняване на дейността в гр.***** , ул. „***** в исковото производство следва да му се определи и присъди

възнаграждение на основание чл. 7, ал.2,т.2 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в редакцията й с ДВ, бр. 68/31.07.2020г., съобразно датата на сключване на договора за правна защита и съдействие, от който се установява, че между страните е уговорено представителство в хипотезата на чл. 38, ал.1,т.2 от Закона за адвокатурата, в размер на 466,81 лева.

Така мотивиран, Съдът,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от /ФИРМА/, ЕИК ***** срещу Л. С. И., ЕГН *****, искове с правно основание чл. 422 от ГПК, за признаване на установено в отношенията между страните, че Л. С. И. дължи на /ФИРМА/ сумата в размер на 2 871,69 лв. – главница, представляваща неплатена цена на доставена топлинна енергия през периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., за топлоснабден имот, находящ се в *****, аб. № 76917, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 30.11.2021 г. до окончателното плащане, сумата в размер на 456,47 лв. – мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2019 г. до 26.10.2021 г., както и суми за дялово разпределение 45,22–главница за периода от 01.10.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законната лихва за периода от 30.11.2021 г. до изплащане на вземането и 9,55 лв. – лихва за периода от 01.12.2018 г. до 26.10.2021 г. и за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК от 12.01.2022 г., издадена в производството по ч.гр.д. № 68557/2021 г. по описа на СРС, 45-ти състав.

ОСЪЖДА /ФИРМА/, ЕИК ***** ДА ЗАПЛАТИ на адвокат Д. Ц. С. от ВРАК с адрес на упражняване на дейността в гр.*****, ул. „*****, сумата в размер на 466,81 лева, адвокатско възнаграждение, присъдено в хипотезата на чл. 38, ал.1,т.2 от Закона за адвокатурата.

Решението е постановено при участието на /ФИРМА/, в качеството му на трето лице-помагач, конституирано на страната на ищеца – /ФИРМА/.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването на препис от същото на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____